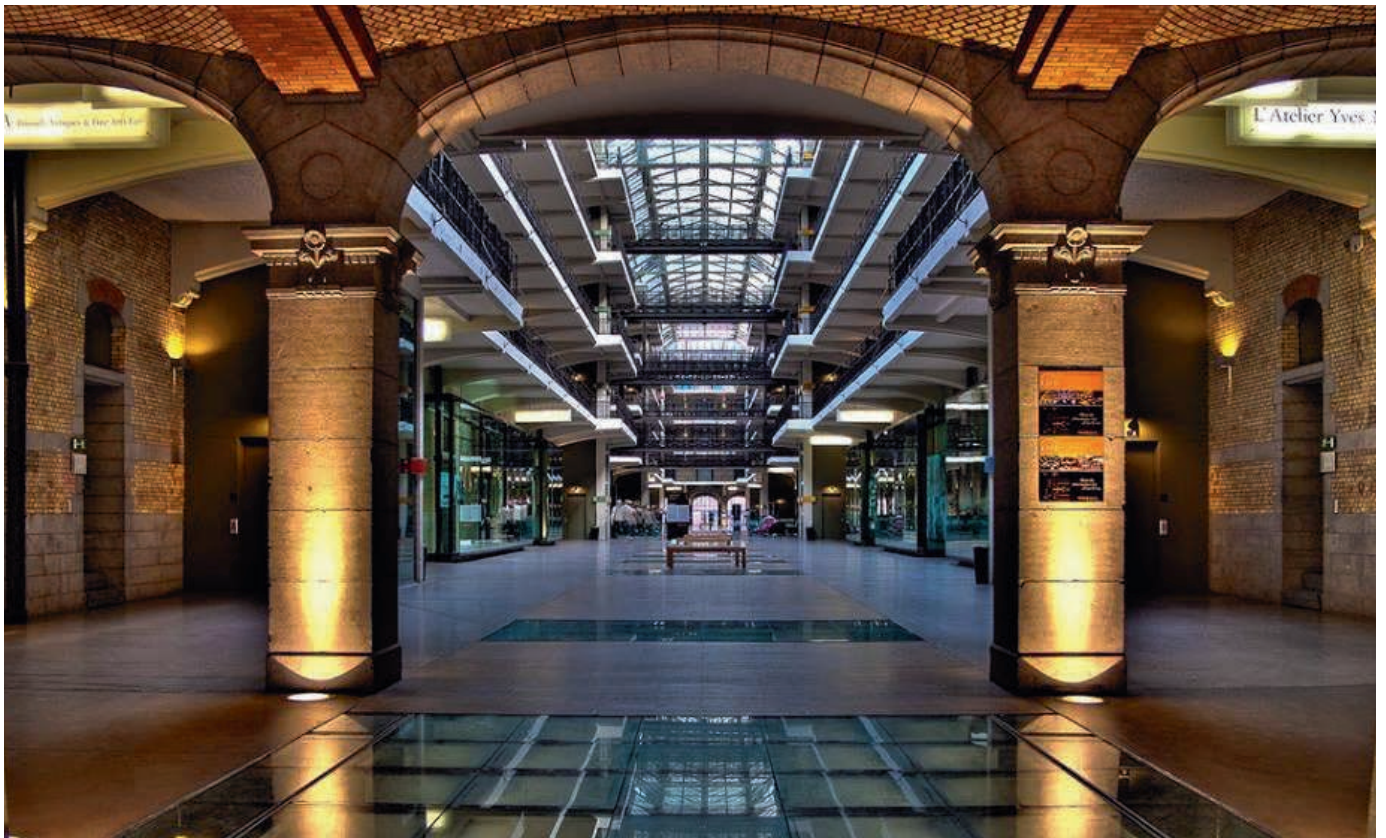

LVS BRUSSEL

BLAUWZUUR

Jaargang 44, Editie 1
November 2016

Het liberalisme

Machteloosheid als wapen

Assisen 2.0

INHOUD

3	Voorwoord
4	Editoriaal
5	Het liberalisme in een notendop
9	Magnette: kortzichtig en roekeloos
11	Waarom ideologie er wel degelijk toe doet
14	Het galamenu
15	Machteloosheid als wapen
18	Brussel: het kloppende hart onder nacose
20	We all love (our) Big Brother
23	LVSF in beeld
24	Assisen 2.0: een open deur voor rechtsdwaling?
26	Vlaamse media: onpartijdig?
28	Ereleden
29	Bestuur
31	Liberale Bibliotheek

VOORWOORD

Beste lezer

We zijn weeral eens vertrokken. Een nieuw academiejaar, een nieuw bestuur en daarbij hoort natuurlijk een nieuwe jaargang van het Blauwzuur. We hebben al een bewogen jaar achter de rug met aanslagen in eigen land, de gruwel van Daesh, de vluchtelingen crisis en de meest controversiële presidentsverkiezing van de 21ste eeuw. Gelukkig heeft LVSV dit allemaal overleefd en is ons bestuur e in geslaagd deze galabal-editie vol te schrijven met interessante opiniestukken over de meest uiteenlopende onderwerpen.

LVSV Brussel is gestart met een vurig, Brussels openingsdebat met o.a. minister Guy Vanhengel. Het werd een bewogen avond vol vuurwerk en stevige uitspraken. Onze tweede activiteit had betrekking tot humanitair recht en vluchtelingen en dit met Mevr. De Grève, stafmedewerker van Rode Kruis Vlaanderen en uiteraard een voltreffer in de huidige context. Onze volgende activiteit zal plaatsvinden op 15 november, met als thema efficiënte fiscaliteit in samenwerking met advocaat Werner Niemegeers. Later op de agenda hebben we de eer om minister Didier Reynders te ontvangen die het zal hebben over "De uitdagingen van Europa en de rol van België".

Verder kan ik meedelen dat ons bestuur besloten heeft om grote investeringen door te voeren in reclame voor onze vereniging. Als een goede ondernemer hebben wij besloten om te investeren in de toekomst zodat LVSV elk jaar de kans zal blijven krijgen om te schitteren op onze prachtige campus!

Veel leesplezier!

Dieter Goovaerts
Voorzitter LVSV Brussel

EDITORIAAL

Een nieuw academiejaar is aan de gang. Terwijl de Brusselse ordediensten hun jacht op jihadisten verder zetten, zetten de jongens en meisjes van LVSV Brussel hun jacht op economisch ongeletterden verder. Het aantal dodelijke slachtoffers van jihadistisch geweld valt immers op geen enkele manier te vergelijken met het aantal mensen dat de dood vond, en de samenlevingen die werden verwoest, in de veelvuldige pogingen tot implementatie van collectivistisch-communistische ideologieën. Die realiteit moeten we steeds onder ogen zien.

De eerste vergadering van het academiejaar bracht een arsenaal aan nieuwe ideeën met zich mee, die ondertussen verder werden uitgewerkt. De kick-off, het openingsdebat, nieuwe lezingen, het galabal: er werd hard gewerkt in en om het LVSV-lokaal. We mochten, zoals dat hoort, ook enkele nieuwe aspiranten en heel wat nieuwe leden verwelkomen. Over het openingsdebat kunnen we zeer tevreden zijn, het werd een discussie op het scherpst van de snee, met enkele Brusselse zwaargewichten.

Verder ontvingen we ook Laura De Grève, stafmedewerker bij het Rode Kruis Vlaanderen, voor een uiteenzetting over Internationaal Humanitair Recht, en erelid en advocaat Werner Niemegeers, die een vurig betoog hield tegen verspilling en inefficiënte inning van belastinggeld, en voor een vlaktaks.

Vol ongeduld wachten we de komst af van minister van Buitenlandse Zaken Didier Reynders, die ons op één december heel wat wijzer zal maken.

In de voetsporen van onze illustere voorgangers zetten de hemelbestormers hun tocht geestdriftig verder.

Kirsten Devlieger
Hoofdredactrice

Alle teksten in Blauwzuur vertolken de mening van de respectievelijke auteurs en niet die van LVSV Brussel, tenzij anders vermeld.

Het liberalisme in een notendop

Als we 'België' zeggen denken we spontaan aan het Belgische bier, de Brusselse wafel, de cuberdon of neuzekes, de chocolade, de mosselen van de Noordzee en de befaamde frietjes. Ook onze standbeelden zijn over de wereld gekend, denk maar aan Manneken Pis en het Atomium. Shopaholics kunnen vertoeven in de drukke winkelstraten in Antwerpen, Leuven en Brussel, de historici onder ons lopen verloren in de stad als ze onze architectuur zien. Wereldvreemd zijn ze in Brussel ook niet, de mix van verschillende Europese en niet-Europese nationaliteiten zorgt voor een drukke maar aangename sfeer en dit allemaal in de hoofdstad van België, ook gekend als het hartje van Europa. Hoe is dit allemaal kunnen ontstaan in zo'n klein landje, vraag ik me dan af? Of beter, hoe is dit kleine landje kunnen ontstaan? En hoe zit het met de liberale visie?

Geschiedenis van het liberalisme in België

In 1830 bevond 'België' zich volop in een groeiproces, men veranderde van een agrarisch landschap naar een jonge industrië. De adellijke en burgerlijke grootgrondbezitters hadden toen heel wat invloed onder het bewind van Willem I.

De intellectuelen uit de middenklasse waren mensen van daden, ze gingen hun eisen omzetten in concrete voorstellen. Zo pleitten ze voor volkssoevereiniteit, een parlementair regime gekoppeld aan ministeriële verantwoordelijkheid, erkenning van verschillende vrijheden, en dergelijke meer. Dit succes werd mede mogelijk gemaakt door oppositiestromingen die ook aan te treffen waren in andere bevolkingslagen.

In 1827 kwam het fameuze monsterverbond tot stand, ook gekend onder de term unionisme. Dit ontstond uit een gegroeid idee bij de grootgrondbezitters. Zij gingen er van uit dat in de erkenning van de godsdienst- en onderwijsvrijheid het 'tactische' middel kon schuilen om zich aan de inmenging van de regering te onttrekken. Nu zou de kerkelijke hegemonie hersteld kunnen worden via een parlementair regime.

Een ideologisch belangenparallellisme groeide en men ging een bondgenootschap aan met de liberale middenklassers.

Adel en burgerij stelden zich solidair op en besloten om het Congres voldoende ruimte te geven om een staatsstructuur op te richten die de ambities van haar eigen klasse invulde. Het constitutioneel-monarchaal ordeningsbeginsel, de trias politica en de principes van strafrechtelijke en politieke ministeriële verantwoordelijkheid voor het parlement en van de medeondertekening van de wetten en koninklijke besluiten door ministers, waren weliswaar ook bedoeld om zich te beschermen tegen de vorst, maar legden ook de stevige basis voor de liberale staat. Begin 1831 was België op Europees vlak levensvatbaar.

België nam Spanje als voorbeeld en richtte haar Liberale Partij op in 1846, meteen ook de oudste politieke partij van ons land. Dat jaar betekende het startpunt in de liberale geschiedenis, waar het liberaal congres in 1846 plaats vond. Toen werd er door de verschillende liberale verenigingen een gezamenlijk programma en een confederatieplan goedgekeurd. Tussen de jaren 1846 en 1900 heeft het liberalisme

meer dan 28 jaar lang België bestuurd. Eén van hun belangrijkste agendapunten was het terugdringen van de invloed en macht van de katholieke kerk. Pas na 1900 groeide de liberale partij uit tot een samenhangende eenheid, die zich op de verbetering en de uitbouw van haar interne organisatie richtten.

Tussen de jaren 1893 en 1899 was België het politieke laboratorium van Europa. In deze tijdsperiode werd de eerste grondwetsherziening doorgenomen en de aanneming van de wet op de evenredige vertegenwoordiging. Belgische liberalen waren gekend voor hun permanente partijstructuren, dit al sinds 1846. Toen al trad de liberale partij coördinerend op.

Het politieke liberalisme werd het boegbeeld van België tijdens de 19e eeuw, dit dankzij de doorbraak van het industriële kapitalisme.

In de jaren 1961 werd de Liberale Partij omgevormd tot de PVV/PLP (Partij voor Vrijheid en Vooruitgang/Parti de la Liberté et du Progrès). Men besloot toen ook zich verder te ontwikkelen als een Belgische Partij.

De eenheid van België bleek achterhaald in de jaren die erop volgden. Zo had men te kampen met communautaire geschillen. De liberale ministers Frans Grootjans en Herman Vanderpoorten woude dat de taalwetten correct werden toegepast. Deze eisen brachten de nodige spanningen met zich mee binnen het PVV-PLP en een splitsing in zowel de Vlaamse als de Franstalige partij drong zich op.

Onder het voorzitterschap van Willy De Clerq, werd in 1972 de knoop doorgemaakt. De PVV werd een Vlaamse zelfstandige partij. Samen met Frans Grootjans en Herman Vanderpoorten gaf De Clerq de PVV nieuw leven. Deze omvorming liep gelijk met het Ethisch Congres. Willy De Clerq gaf aan een stuurgroep de opdracht een ideologisch manifest te schrijven. Het liberalisme kreeg een sociaal gelaat, terwijl de vrijheid wel centraal bleef staan. Ook bleef de prestatie van het individu in een vrijemarkteconomie centraal staan.

Guy Verhofstadt werd in 1982 voorzitter. In 1992 veranderde hij de naam PVV naar VLD (Vlaamse Liberalen en Democraten – Partij van de Burger). De VLD ging ook een breder publiek aantrekken, zo ging de VLD in haar

beginselverklaring weergeven dat er een kloof ontstaan was tussen burger en politiek. Dat de VLD meer zeggenschap wou geven aan de burger, de rol van de staat als bijkomstig zag, voorstander was van meer zelfbestuur voor Vlaanderen en de persoonlijke vrijheid wou verdedigen, was de nieuwe wind in de partij.

De VLD kan ook als een revolutionaire partij beschouwd worden. Haar interne werking onderging een ingrijpende democratisering.

De VLD won de verkiezingen in 1999, waarmee ze ook meteen de grootste Vlaamse partij werd. De christendemocraten verzeilden naar de oppositiebanken, dit voor de eerste keer in veertig jaar tijd.

In 2002 kwam de VLD met nieuwe agendapunten naar voren. En men opteerde voor een confederaal België in een sterke en uitgebreide Europese Unie.

Bij de federale verkiezingen in 2007 werd de VLD samen met kartelnoemer Vivant 'Open VLD'. Op 10 en 11 februari 2007 stelden deze twee hun nieuwe naam én visie voor. Sindsdien kiest Open VLD er dan ook resoluut voor een open samenleving te leiden en uitdagingen aan te gaan.

Definitie van het liberalisme

Het liberalisme is de eerste ideologische stroming in de moderne geschiedenis. Het is geen eenvoudige opdracht om het liberalisme een definitie toe te kennen. Er zijn uiteraard de grote lijnen waar de meesten het over eens zijn, toch denkt elke liberaal er het zijne over. De kern van het liberalisme is het streven naar een zo groot mogelijke vrijheid voor het individu. Niemand mag voor iemand anders beslissen hoe men moet leven, welke beslissingen men moet maken of welke handelingen men moet stellen.

Vrijheid

De basis van het liberalisme is dat elk individu een maximale vrijheid kent om de invulling te geven aan het eigen leven, zolang hij daarbij anderen geen schade berokkent in hun vrijheid. In duidelijkere woorden: liberalen pleiten niet voor ongelimiteerde vrijheid, maar wel voor duidelijke grenzen aan ieders vrijheid.

In de woorden van Nozick wordt dit : “ iemand kan de vrijheid hebben om zijn eigen mes rond te laten slingeren waar hij wil, maar niet in de rug van iemand anders.”.

Voor een liberaal vormt de individuele vrijheid de hoogste waarde. Indien de liberaal voor een dilemma staat, zal hij ervoor zorgen dat het belang van het individu primeert boven dat van de groep, traditie, geloofsgemeenschap of cultuur. En dit is meteen ook het grootste verschil met andere ideologieën, waar de vrijheid ondergeschikt blijft aan andere waarden.

Volgens de liberalen is de vrijheid een middel en geen doel op zich. Mensen zouden -aldus de liberalen- zelf weten wat het goede is en het goede in hun eigen leven gaan invullen, indien ze over de volle vrijheid beschikken. Kleine kanttekening, liberalen pleiten voor vrijheid onder de wet, want de vrijheid van een persoon kan als een bedreiging beschouwd worden voor een ander individu.

Nu rijst de grote vraag, kan iedereen wel in gelijke mate gebruik maken van die vrijheid? In het liberale denken gaat men ervan uit dat er een morele gelijkheid heerst: elk individu moet gelijke kansen krijgen om zichzelf te ontplooien en om zijn of haar vermogens te ontwikkelen.

Pluralisme en tolerantie

Pluralisme houdt in dat men aanvaardt dat verschillende mensen andere zaken belangrijk achten en deze ook willen nastreven. Om dit in goede banen te leiden is er nood aan organisatie, daarom is er

behoefte aan regels, overleg, compromissen en politiek.

Tolerantie betekent dat mensen zelf de vrijheid hebben om te kiezen welk goed leven bij hen past. Dit houdt de vrijheid van meningsuiting, vrijheid van vereniging, vrijheid om anders te leven, enzoverder, in. Op deze vrijheid mag geen limiet staan, aldus de liberalen. Anders zou de intellectuele vooruitgang tegengewerkt worden als men niet meer vrij zou zijn om te experimenteren.

Samenleving en individu

Het liberalisme wil een samenleving creëren waar er zoveel mogelijk mensen hun eigen leven leiden zoals zij dat willen leiden. Een democratische bestuursvorm is hierbij de meest geschikte manier om deze vrijheid te organiseren. Democratie wordt ook eerder als middel beschouwd dan als doel. Dit neemt niet weg dat men in het liberale denken ook rekening houdt met de wensen van minderheidsgroepen.

Vrije markt

De vrije markt speelt ook een belangrijke rol om de individuele vrijheid te garanderen. De vrije markt is de beste garantie dat wat de mensen willen, ook echt gerealiseerd wordt. Liberalen staan achter het principe van de vrije markt: liberalen zijn voorstanders van een markteconomie omdat een vrije markt geen overheidsinmenging opteert. Indien de overheid wel zou ingrijpen in de economie, kan het zijn dat er een aantal mensen bevoordeeld worden ten opzichte van de anderen. En dat laatste zou ingaan tegen de liberale principes: de morele gelijkheid en individuele vrijheid.

Alleen heeft een vrije markt de overheid wel nodig. Een markteconomie zal niet vanuit zichzelf ontstaan. Daarvoor dient de overheid: zij zal een wettelijk kader opzetten, naleving afdwingen van contracten, vrije concurrentie garanderen,... Als de overheid niet goed functioneert dan zal de vrije markt

ook weinig slaagkansen hebben. In een liberale samenleving heeft men ook nood aan bescherming van de individuele vrijheid en dient deze beschermd te worden door de overheid. De overheid is de basis voor orde en stabiliteit te verzekeren in een liberale samenleving. Daarom mag de overheid ook tussenkomen in die samenleving en haar economie. Liberalen verkiezen een kleine overheid, omdat deze de vrijheid van individuen het best kan garanderen. Het principe van “checks and balances” en de geschreven grondwet zorgen ervoor dat er een goede relatie is tussen de staat en het individu.

Slot

De Belgische geschiedenis heeft een mooie groeiperiode gekend, met het liberalisme aan haar zijde. Het liberalisme is een breed concept, dat in te vullen is door een ruim assortiment van definities. Het is het oudste politieke concept in België en onmisbaar naar de toekomst toe.

Céline Verbelen
Ondervoorzitster

Magnette: Kortzichtig en roekeloos

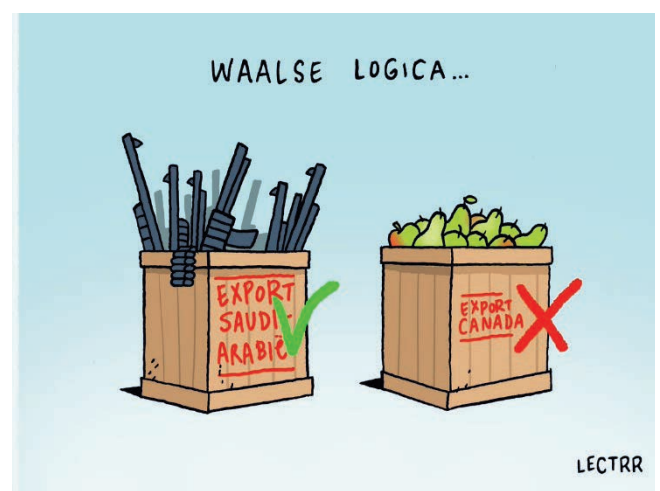
Het is maandagochtend en mijn blauwe hart breekt. Mijn dagelijks toiletbezoek in gebouw D ontaardt in een koude douche bij het zien van een sticker met als boodschap 'ik ben 100% TTIP-vrij'. Dat mensen anno 2016 vrijhandel vrezen is betreurenswaardig, dat politieke partijen hierop inspelen een kleine ramp.

De 'Comprehensive Economic and Trade Agreement', want zo heet dat beest voluit, werd in 2009 aangekondigd en in 2014 finaal voorgesteld. De afgelopen zeven jaar waren de Franstalige socialisten blijkbaar zo druk in de weer met het ten gronde richten van de Waalse economie en het bestuderen van keynesiaanse literatuur, dat het vrijhandelsverdrag hun volledig is ontgaan. Enkele dagen voor de ondertekening is het dan toch zover. De rode ridders onder leiding van een mediageile Paul Magnette trekken ten strijde tegen het zogenaamd ondemocratische verdrag. Mag ik vragen waarom de heldhaftige minister-president wapendeals met Saoedi-Arabië en vrijhandelsverdragen met Vietnam wél tolereert?

Blijkbaar beschikt het parlement over de meest scherpzinnige juristen van het continent, daar ze hiaten in het verdrag vinden die elke andere verdragspartij was ontgaan. Ja zelfs de ideologische wederhelften van de PS, van Hollande tot Tsipras, zagen geen graten in CETA. Vanwaar dan het plotse bezwaar? Het antwoord op deze vraag is zelfs tot ver buiten onze landsgrenzen publiek geheim. Europees president Donald Tusk legt dan ook de vinger op de wonde wanneer hij stelt dat het meer over de interne politiek in België gaat dan over internationaal beleid. Profileringsdrang en populisme halen het duidelijk boven de welvaart van de burgers bij de Franstalige socialisten, en dat valt te betreuren.

Een veelgehoord argument tegen CETA is de vrees dat onze kwaliteitsnormen zouden vervagen. Dat we binnenkort alleen nog maar genetisch gemanipuleerd voedsel en met hormonen geïnjecteerd vlees op ons bord zullen krijgen. Ik heb echter goed nieuws. Uit recent onderzoek is gebleken dat producten, ook na het goedkeuren van een vrijhandelsverdrag, niet vanzelf in uw winkelwagen verschijnen, maar dat u de producten in uw winkelwagen plaatst. De consument beslist met andere woorden wat hij koopt en, belangrijker, wat hij niet koopt. Producten die voldoen aan bepaalde vereisten worden wel gekocht, anderen niet. Met deze signalen geeft de consument duidelijk zijn wensen weer. Bedrijven die willen overleven in een concurrentiële markt zullen zich hiernaar moeten schikken. Dat de Europese consument zich kritisch durft op te stellen en niet automatisch naar het goedkope neigt werd in de voorbije jaren meermaals bewezen. Biogarantie, FSC, Max Havelaar... Deze particuliere initiatieven voor ethische en duurzame producten bewijzen dat de overheid niet steeds hoeft mee te kijken over onze schouder bij het winkelen. Laat het individu zijn eigen keuzes maken, dat is democratie.

Bovendien is de preambule van het CETA-verdrag niet voor interpretatie vatbaar wanneer het stelt dat "de veiligheid van voedsel en producten, de rechten van de

consument of de gezondheid niet aangetast zullen worden” en “de ingevoerde goederen en diensten de bestaande lokale regels moeten volgen”. Overigens, hoe mensonterend en levensgevaarlijk kunnen producten afkomstig uit Canada zijn? Een land dat met regelmaat van de klok geprezen wordt door de Verenigde Naties voor zijn levenskwaliteit en daarenboven vele Europese lidstaten achter zich laat op de HDI-index.

Verontrustender dan de vele drogredenen tegen het verdrag was misschien wel de afkeer die de betogers, veelal jongeren, vertoonden tegenover vrijhandel. Mensen die enkele maanden geleden de voltallige Syrische bevolking wilden verwelkomen in ons land, schreeuwen nu moord en brand bij het opheffen van enkele economische barrières. Quid openheid?

Het comparatieve voordeel leert ons dat iedereen baat heeft bij een vrij verkeer van goederen en diensten. Het betreft hier geen kernfysica maar zuivere logica. Als ieder van ons zich specialiseert in datgene waarin hij relatief beter is, komt dat ons allemaal ten goede. Wie internationale concurrentie vreest, denkt slechts op korte termijn. Sectoren die niet rendabel blijken te zijn op internationaal niveau zullen uiteindelijk verhuizen. Producten die op internationaal niveau minderwaardig blijken te zijn of duurder uitkomen zullen niet gekocht worden. Deze economische realiteit valt niet

te ontkennen. Laten we echter ook de talloze voordelen niet vergeten die aan de linkerzijde van het politieke toneel vaak buiten beschouwing worden gelaten. Het is concurrentie dat producenten tot efficiëntie dwingt, hen uitdaagt tot creativiteit en hen laat inzien dat het steeds beter kan en moet. Dit resulteert in producten van een betere kwaliteit aan een lagere prijs. Zonder bovenstaande incentives zou de westerse maatschappij nooit de welvaart kunnen genieten die ze nu kent.

Beste Paul, laat ons alstublieft de economische strijd aangaan met onze Canadese burens. Laat ons het beste in onszelf naar boven halen. Laat ons naar hartenlust concurreren, innoveren en profiteren. Maar laat ons bovenal de open samenleving niet op het spel zetten in naam van een bezorgdheid die er geen is.

Christophe Janssens
Bestuurslid

Waarom ideologie er wel degelijk toe doet

Iedereen kent ze wel: de verlichte geesten die beweren niet links noch rechts te zijn, niet liberaal noch socialist, niet progressief noch conservatief. Dat men open staat voor de verscheidenheid aan ideeën in de samenleving is natuurlijk een mooie eigenschap. Een dogmatisch radicale invulling van één theorie leidt zeer zelden tot het beoogde utopisch ideaal. Zo is er een nieuwe politieke partij in Antwerpen genaamd 'OPHEF'. De partij voor *millenials*, door *millenials*. Ze gaan er prat op dat ze ideologisch neutraal zijn en alleen aan beleid op wetenschappelijke gronden voeren. Deze jongeren die met de beste bedoelingen roepen naar meer democratie in besluitvorming wekt toch enigszins nieuwsgierigheid op. Maar uitgaan dat politieke besluitvorming alleen uit wetenschappelijke gronden hoort te bestaan, is politieke fictie.

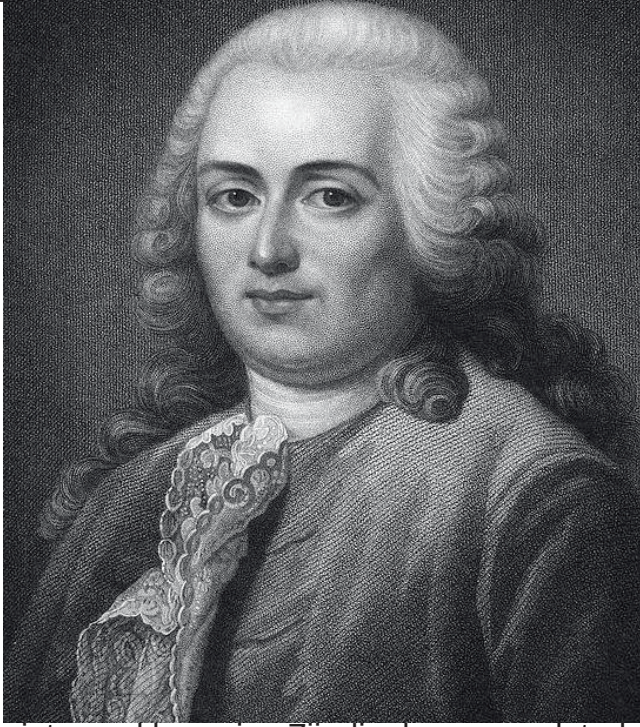
Ten eerste biedt ideologie de ruimte voor de mens om zijn eigen individuele handelingen te toetsen. Dit vervult deels dezelfde functie als religie: *'zijn mijn handelingen conform de principes die ik verkondig en verspreid?'.* Waar een socialist zijn individuele handelingen voornamelijk zal baseren op materiële solidariteit, legt een liberaal de focus op zijn individuele verantwoordelijkheid binnen de maatschappij, conform het schadebeginsel. De conservatief zal een voorspelbaarheid in zijn leven bouwen door te leven volgens spontaan gevormde culturele en traditionele instellingen, de ecologist zal zijn leven zo duurzaam mogelijk inrichten. Die individuele invulling van individueel gekozen ideologieën bouwt natuurlijke grenzen in sociaal gedrag en stuurt de samenleving op vrijwillige wijze. In welke mate individuen hun waarden, normen en principes naleven is een andere discussie.

Maar meer dan de individuele levenssfeer, bieden ideologieën antwoorden op vragen die betrekking hebben op mens en maatschappij. De eerste vraag van elke grote ideologie heeft betrekking tot de menselijke natuur. *Is de mens van nature een goed of een slecht wezen? Waar liggen de menselijke gebreken? Hoe gaat de mens*

met macht om? Daarin bieden de verschillende ideologieën dus ook verschillende antwoorden. Waar liberalen en socialisten geloven in de goedheid van de mens inachtneming van zijn gebreken, gaan ideologieën als het conservatisme uit van een negatief mensbeeld. Vragen die logischerwijze uit de menselijke natuur voortvloeien, zijn: *'moet de mens van zijn zichzelf beschermd worden?'; 'tot welke graad kan de mens rationele beslissingen nemen, als hij/zij al in staat is rationele beslissingen te nemen?'; 'hoe gaan mensen om met macht en moeten er inefficiëntiemechanismen ingebouwd worden om deze macht in te perken?'.* Dit zijn vragen die je met de beste wil van de wereld slechts deels met wetenschappelijke methodes kan oplossen.

Gelukkig verlichtte Aristoteles ons met één aspect van de menselijke natuur: *'de mens is een politiek dier'.* De mens groept op spontane wijze samen om sociale problemen in de samenleving aan te pakken. Het antwoord op de vraag op welke manier men de samenleving dient in te richten, dient men eerst twee andere vragen te beantwoorden.

De eerste vraag is of de samenleving al dan

niet maakbaar is. Zij die beweren dat de samenleving maakbaar is, geloven in het idee dat men de samenleving kan herinrichten, startend van een wit blad. Hieruit vertrekt dan ook menig ideologie.

Zij die niet geloven in een maakbare samenleving staan uiteraard sceptisch tegenover copernicaanse hervormingen en het beloofde paradijs. Dit wil niet zeggen dat zij tevreden zijn met het status quo, noch tevreden zijn met de situatie hoe die nu is. Wel zien zij elke gepoogde grote hervorming niet noodzakelijk als verbetering. Zij gaan eerder uit van kleine hervormingen met grote

post-evaluaties of het beoogde resultaat is bekomen. Goed functionerende instellingen moet men behouden, slecht functionerende instellingen moet men hervormen. Die kleine hervormingen horen binnen een kader van spontane orde te vallen. Zij beweren dat men de mens zelf niet kan herprogrammeren, men dient de samenleving zo in te richten dat dit valt conform het spontaan gedrag van mensen. In deze spontane orde wordt het goede van de menselijke natuur gemaximaliseerd en zijn gebreken tot het minimum herleid.

De tweede vraag voor het inrichten van de samenleving heeft betrekking tot de waarden en normen waarin men de samenleving wilt organiseren. Maar ook in welke volgorde deze waarden en normen naar voorkeur gerangschikt staan. Waar een socialist de nadruk wilt leggen op solidariteit, broederschap en gelijkheid zal een liberaal de nadruk leggen op individualisme, vrijheid, verdraagzaamheid, eigendomsrecht en gelijkwaardigheid. Conservatieven geloven dan weer in traditie, cultuur, het organisch samenlevingsconcept en de noodzaak van gedeelde waarden in stand gehouden door een hiërarchische structuur. Dit wilt niet zeggen dat de kernwaarden van deze verschillende ideologieën per definitie in conflict staan met elkaar. Maar indien men een samenleving wil organiseren kan een te

Political ideology can
corrupt the mind, and
science.

E O Wilson

hoge graad van het ene ten koste gaan van het andere. Zo leidt het krampachtig vasthouden van bepaalde ideeën van de meerderheid onlosmakelijk tot het inperken van de vrijheid van minderheden. Of gaat collectivisme ten koste van individuele vrijheid. In die zin bieden de verschillende ideologieën verschillende modellen volgens welke volgorde van waarden en normen men de samenleving dient in te richten.

Dit zijn vraagstukken waarbij wetenschap tekort schiet.

Ook de wetenschap zelf bestaat binnen een filosofisch kader. *Wat is de waarheid? Hoe bekomt men een zo hoog mogelijke graad van deze waarheid? Hoe hoort men data te interpreteren?* Dit zijn stuk voor stuk filosofische vraagstukken met als functie wetenschap kwalitatief zo hoog te maken. Uit deze wetenschapsfilosofie zit ook menig ideologie geworteld. Het Anglo-Saxisch liberalisme en conservatisme vertrekt vanuit Mills empirisme, het Frans liberalisme en socialisme vertrekt vanuit het Descartiaans rationalisme.

Ideologieën bieden dus een denkkader voor de actor om binnen te werken. De wereld die zo chaotisch en complex is, is onmogelijk te vatten voor het onvolmaakt menselijk brein. De hoeveelheid aan data, directe en indirecte variabelen kunnen onmogelijk verwerkt worden door het falend menselijk wezen. Dit is waar ideologie komt bij kijken: het dient als model om de chaos en complexiteit te vereenvoudigen tot een voor de mens - deels - interpreteerbaar gegeven. Het biedt een bril om naar de wereld te kijken.

De terechte vraag naar meer wetenschap in de politiek leidt onlosmakelijk tot meer filosofie en dus ideologie in het politiek systeem. Daarbij kan wetenschap probleemloos functioneren binnen een ideologisch kader zolang men durft dogma's in vraag te stellen. Ideologieën op zich zijn niet statisch omdat zij gebaseerd zijn op

ruim interpreteerbare kernwaarden. Dit maakt het mogelijk voor ideologieën om zich aan te passen aan de geaccumuleerde kennis in de wetenschap en evoluties binnen de maatschappij. Tot slot zijn het de vrijzinnige ideologieën die vrij onderzoek propageerden.

Het is naïef en onwenselijk om een samenleving te sturen zonder ideologische inslag. Men moet het niet als probleem beschouwen dat beleid wordt afgestemd op ideologische voorkeuren, op voorwaarde dat er een vrije loop van ideeën binnen de samenleving als het politiek systeem gewaarborgd is. Niet zelden wordt eigen ideologische neutraliteit gebruikt om zijn eigen onwetendheid te verbergen, maar nog vaker wordt het als dekmantel gebruikt door de meest ideologisch gedreven actoren in de Grote Oorlog der Ideeën.

Nathan Benit
Erelid

Het galamenu

••• Voorgerecht •••

Assortiment van antipasti

••• Hoofdgerecht •••

Trio di pasta van Tortellini ai scampi, Rigatoni alla sorrentina en Cannelloni ricotta

OF

Trio di pasta van Lasagne alle melanzane, Tagliatelle met truffelolie in bol Parmezaanse kaas en Cannelloni ricotta (vegetarisch alternatief)

••• Duo van desserts •••

Tiramisu van het huis vergezeld door een Mascarpone-mousse met fijnproeverschocolade

Machteloosheid als wapen

Niets is wat het lijkt tegenwoordig. Door de lens van de media lijkt de wereld op een depressieve, gevaarlijke maar vooral tegenstrijdige wereld. Hoe komt dit? Enerzijds deels door de overvloedige constante informatiestroom, anderzijds door een veel manipulatiever systeem waarin we allemaal gevangen zitten, en vaak ook vrijwillig aan meewerken.

Op 8 juni 1944, twee dagen na de landing van de geallieerden in Normandië, blokletterde de gecensureerde krant Vooruit! 'Invasie: luchtlandingstroepen grotendeels uitgeroeid'. Dat terwijl in feite de geallieerden al lang aan het doorstoten waren naar het binnenland. Misinformatie is geen nieuw gegeven. Al eeuwen wordt de mensheid geplaagd door dit fenomeen, eerst door bijgeloof, daarna door godsdiensten en nu door de media. Maar waar het publiek in 1944 duidelijk wist wie er achter de krant stond (de bezetter), weet men dat anno 2016 veel minder.

We leven in verwarrende tijden: we zijn in staat om in enkele seconden gigantische hoeveelheden aan informatie op te zoeken, maar toch lijken we minder dan ooit vat te hebben op de gebeurtenissen. De media bombardeert ons continu met verschrikkelijke beelden uit Syrië, maar diep vanbinnen weten de meesten onder ons dat we daar toch niets direct tegen kunnen doen, want het is een machtsspel tussen grootmachten. We hebben geen pasklaar antwoord klaarliggen. Hulpeloosheid en defaitisme zijn bijgevolg de gevoelens die het meeste geassocieerd worden bij dit soort beelden.

Het feit dat de media op zo'n bepaalde manier de feiten weergeeft is een 'trend' oftewel plaag, die sinds een tiental jaren is komen overwaaien uit Rusland. Met de komst van de sociale media en de constante, vluchtige nieuwsupdates manifesteert deze plaag zich erger dan ooit.

Standbeeld

Volgens gelauwerd documentairemaker en journalist Adam Curtis, is de verantwoordelijke voor ons huidige verdraaide zicht op de stand van zaken de Rus Vladislav Surkov, de man die tot 2011 de ideologische adviseur en rechterhand was van President Putin. Deze man verdient een standbeeld voor innovatie. Niet omwille van zijn 'goede daden' maar omdat hij het hele systeem van de westerse liberale democratie moeiteloos corrodeerde en ook voor eeuwig op losse schroeven zette.

Zijn manier van werken is even simpel als geniaal. Je zorgt ervoor dat je openlijk (en vanuit de schaduwen) steun verleent aan verschillende groepen die vaak zo divers en tegengesteld zijn dat je er geen echte lijn in kan trekken, dus bijvoorbeeld zowel extreemrechtse fascistische groepen als liberalen als quasi-terroristische extreem-linkse groeperingen steunde hij zowel direct en indirect. Op een bepaald ogenblik steunde hij zelfs partijen die tegen zijn broodheer, president Putin, waren. Deze 'alternatieve' werkwijze brengt verstrekkende gevolgen met zich mee. Zelf noemt Surkov het 'non-lineaire oorlogsvoering'.

Normaal geldt het adagium: wiens brood men eet diens woord men spreekt. Met Surkovs disruptieve model weet men in Rusland nooit echt wie in wiens naam spreekt. Het zou dus met andere woorden kunnen dat die linkse feministische groep bijvoorbeeld wordt gesponsord vanuit de schaduw door een extreemrechtse

belangenorganisatie. Veel geldstromen van vele partijen, groeperingen of belangenorganisaties, leiden uiteindelijk direct of indirect terug naar het Kremlin. In plaats van actief de ideeën te onderdrukken, worden ze er gesteund, met oog op controle. Die steun is ogenschijnlijk democratisch, maar met een antidemocratisch doel. Het grote idee is dat er geen denkwijzen of ideologieën ontstaan buiten het weten van het Kremlin.

Kunstwereld

Niets is meer wat het lijkt is dus de boodschap. De werkwijze van Vladislav Surkov komt uit de kunstwereld. Hij komt niet uit een politieke familie zoals de meeste van zijn collega's, maar uit het avant-garde circuit. Hij was zo slim om later expressionisme en abstracte kunst in het hart van de politiek te injecteren. Net zoals in het expressionisme, waar wilde lijnen en verschillende patronen door elkaar lopen, laat Surkov de verschillende belangen en eigenlijke motieven van maatschappelijke actoren door elkaar lopen. De politiek

verandert in amorfe massa. Gedegradeerd tot een slechte poppenkast, waarvan je nooit weet wie achter welke pop staat. Deze amorfe massa bestaat uit hele en halve waarheden, gekruid met leugens en misinformatie. Het is daarom erg moeilijk om ertegenin te gaan, omdat jouw tegenstander telkens van vorm verandert. Je kan je niet verdedigen tegen iets waarvan je niet eens weet uit welke hoek het komt.

Door zowel openlijk als verdoken de publieke perceptie van de massa te ondermijnen krijg je apathie onder de bevolking. Dit is een goede vorm van controle, aangezien elke poging tot verandering toch als zinloos wordt beschouwd. Dat is het eindpunt natuurlijk van Surkovs plan. Maar aan het hoofd van onze Westerse naties staat Surkov hopelijk niet aan het roer. Dit wil niet zeggen dat onze machthebbers ook ten dele zijn systeem hebben overgenomen. Het eerste slachtoffer is de waarheid, en binnen de media vallen dan ook de meeste klappen.

Tenzij je erg veel tijd hebt en voldoende achtergrondkennis wordt de huidige stand van zaken een erg onoverzichtelijke warboel waarbij de lijnen zowel in de media als achter de media niet gekend zijn. Onderwijs en kennis zouden hier de uitkomst moeten bieden, maar bereiken vaak het tegenovergestelde (of juist wél het doel, als je een demagoog in wording bent). Het onderwijs doet zijn best, maar mediawijsheid is vaak ver te zoeken. Door mensen maar gedeeltelijk een vaag idee te geven over een groepering of systeem, zullen ze juist meer geneigd zijn om erin mee te gaan, ze snappen de plaats van een systeem of doelgroep in de 'grand scheme of things' en accepteren het, maar ze begrijpen de onderliggende complexiteit niet.

Doelstellingen

De media werkt als ons eigen selectieve geheugen, verdwijnt een item daar, dan verdwijnt het ook uit ons collectief kortetermijngeheugen. De oorlog in Oekraïne en Yemen? We horen er verdacht weinig van. Na Irak en Afghanistan zitten we intussen te vechten in Syrië, maar wat zijn de doelstellingen? We krijgen vanuit allerlei kanten informatie te horen waarin we zowel winnen als verliezen in Syrië. Via de Russische media krijgen we te horen dat onze F-16's burgerslachtoffers maken of toch niet. Daarnaast worden we overspoeld met nutteloze info en velen trekken zich daarom eruit terug omdat het voor hen toch allemaal niets uitmaakt of aangaat. Kortom, apathie.

Toch was er een kantelmoment bij de aanslagen in Parijs en Brussel. Toen begon de massa begrijpelijk te reageren, alleen in de verkeerde richting. Er werd gepleit voor meer bescherming, wat in de praktijk neerkwam op meer beperking van onze privacy en vrijheid. Eén partij had zelfs al een 'eigen patriotact' klaarliggen. Paradoxaal genoeg dreef het collectieve machteloosheidsgevoel ons naar partijen die voorstellen hadden klaarliggen om ons juist

nog méér machteloos te maken. Ter vergelijking, Frankrijk heeft al veel langer een soortgelijke patriotact en die heeft de tragedie in Nice niet kunnen voorkomen.

Dit is geen pleidooi voor minder macht aan de mediamagnaten en 'down with the man' en van die nonsens. Wie is echt verantwoordelijk voor dit huidige, perfide systeem? Wij allemaal. Het is makkelijk om alle schuld af te schuiven op de Rupert Murdochs van deze wereld, maar wij zijn de actieve vrager van dit soort zaken, van vluchtig, slecht gefundeerd nieuws waarvan we de oorsprong en werkelijke bedoeling niet kennen. Anders was dit al lang opgehouden, vraag en aanbod. De liberale democratie raakt gecorrodeerd door deze nivellering in het nieuws en de media. De beste manier is responsabilisering, mediagebruik op een andere, meer verantwoorde manier. Niet als een kip zonder kop schoonschijnende informatie voortkaken. Niet zomaar het woord van die opiniemaker als een waarheid, gebeiteld in steen, aanvaarden. Niet zomaar nieuwsartikelen of lijstjes van doortrapte nieuwssites van onbekende oorsprong delen voor OMG LIKES!!! Om de seconde wordt een stortvloed aan informatie over ons uitgebraakt die wij zelf in het leven geroepen hebben. Hierdoor zien we door het bos de bomen niet. Een ware speeltuin met andere woorden voor de Vladislav Surkovs en consoorten.

Kevin
LVSV-sympathisant

Brussel: het kloppend hart onder narcose

De 21ste eeuw, wordt zonder twijfel de eeuw van de steden. De afgelopen 60 jaar heeft er zich een ongekennde globalisering en urbanisatie voorgedaan. Hierbij hebben steden zich ontwikkeld tot centra van sociaal-culturele diversiteit, innovatie, welvaart en individuele vrijheid. Noodzakelijke factoren om de progressiviteit en vrijheid van de samenleving te garanderen.

Sinds 1958 heeft het zich geleidelijk kunnen ontpoppen tot een wereldstad. Maar de afgelopen jaren heeft er zich een donkere wolk over onze hoofdstad getrokken. Hierdoor is richting geven een zo goed als onmogelijke taak geworden.

Rijk aan mogelijke oplossingen, kiest de politieke elite al te vaak voor de makkelijkste optie, niets doen. De politieke inefficiëntie kwelt Brussel op vele vlakken, echter mogen we ons niet laten overweldigen door dit pessimisme. Het potentieel is nog steeds aanwezig in onze eminente hoofdstad en deze wacht er op om uit zijn narcose te worden ontwaakt. Er mag dus geen twijfel zijn dat het aan ons, rationeel denkende en ondernemende individuen, is om de vooruitgang van onze hoofdstad te vrijwaren. Maar hiervoor moet elk individu een maximale vrijheid worden gegarandeerd. Maar evenzeer deze vrijheid te erkennen. Zoals Amartya Sen zei “vrijheid is vooruitgang”.

Brussel is een stad van vele ideeën en gezichten. Dit maakt haar net zo uniek ten opzichte van andere Belgische steden, zoals bijvoorbeeld Antwerpen, Luik en Gent. Elke wijk heeft zijn eigen identiteit en charme, diversiteit leeft in de stad en verrijkt de bevolking enorm. Door de toegankelijkheid tot deze niches kan de aanwezige mengelmoe van ideeën, idealen en interesse zich makkelijk profileren op de bevolking. Pluralisme bestaande uit

individualiteit en vrijheid floreren in deze habitat. Waar velen sceptisch staan tegenover de Brusselse habitat, is dit niets meer dan een vorm van vrijheidsuiting dat dient te worden gerespecteerd, door zowel Brusselaars als niet-Brusselaars. Het is daarom cruciaal dat Brussel deze diversiteit blijft aanmoedigen.

Eén van de vele gezichten van de stad is de student. Brussel trekt als grootste studentenstad van België jaarlijks ongeveer 85 000 studenten aan en dit aantal blijft stijgen. Afgezien van het groeiend aantal vrijdenkende studenten, is er nog enorm veel ruimte om het studentenkarakter te verenigen met de grootstad. Een groep die de toekomst zal bepalen dient maximaal te worden betrokken bij de vorming ervan. Vernieuwende en vooruitstrevende initiatieven om van Brussel een leefbaardere en aangenamere stad te maken zullen niet van de overheid komen. Deze is te druk bezig met zich blind te staren op haar proces van “muddling through”, waarbij de ene politieke beslissing de andere verhindert en uiteindelijk een rem zet op vooruitgang. Het is dus aan de student om vooruitgang te boeken door kritisch om te springen met het gebruik van zijn vrijheid en de gegeven mogelijkheden. Brussel is in zekere zin een enorm laboratorium, waarbij de individuen de onderzoekers zijn, en het benutten van hun maximale vrijheid het onderzoeksveld is. De aanwezige onderwijsinstellingen, zoals bijvoorbeeld de Vrije Universiteit Brussel,

kunnen hierbij helpen. Academisch onderzoek is geen ivoren toren, dat ver van de realiteit verwijderd is. Neen, het vindt juist haar inspiratie in de chaos van de samenleving en probeert bij te dragen aan de vooruitgang van die samenleving. Caroline Pauwels, de nieuwe rector van de Vrije Universiteit Brussel, is zich hier zeer bewust van. Tijdens haar openingsspeech pleitte ze dan ook voor het slopen van de muren tussen de universiteit en de stad. Beide dienen toenadering te zoeken indien we toekomstige problemen de bovenhand willen bieden en een vooruitstrevende, welvarende en culturele hoofdstad willen scheppen voor de toekomst.

Brussel is nog geen gepolijste stad waaruit het leven is verdrongen. Het zijn net de chaos en diversiteit die aanwezig zijn die het grote potentieel van de stad vormt. Als uitvalsbasis van zowel verschillende Europese als supranationale instellingen kan ze een verschil maken in een globaliserende wereld. Maar hiervoor moet elk individu zijn eigen vrijheid van idealen, ideeën en interesse optimaal benutten, maar vooral

erkennen. Enkel dan kan Brussel weer een plaats worden waarin individuele vrijheid kan floreren en deze optimaal kan bijdragen aan de progressie van de samenleving.

Mathis Saeys
Politiek Secretaris

We all love (our) Big Brother

Dystopieën of realiteit?

In de roman "1984" schetst George Orwell een onmenselijke, dictatoriale één partijstaat. Overal zijn de indringende beelden van Big Brother, de alomtegenwoordige leider, aanwezig. De inwoners worden continu in de gaten gehouden, via camera's die zelfs in huizen zijn geïnstalleerd. Dit alles gebeurt onder de slogan: Big Brother is Watching you! Sindsdien zijn er nog talrijke andere boeken verschenen die een dystopische samenleving schetsen, waarin de inwoners continu gecontroleerd worden, in zowel het openbare als het privéleven. Maar naarmate de jaren vorderen worden vele van deze boeken ook realistischer, zoals "De Cirkel". Dit boek gaat over het fictieve internetbedrijf De Cirkel, een combinatie van Google, Facebook en Twitter, dat meer en meer een monopolie krijgt op het internet. Op deze manier wil het toegang krijgen tot alle informatie van de burgers en privacy een begrip uit het verleden maken. Maar is dit nog echt fictie, of zijn we hier in werkelijkheid dichterbij dan we denken?

Het internet kwam en de privacy ging?

Toen het internet opkwam, leek het een plaats waar men vrij en anoniem kon zijn, indien men dit wenste. Zoals we allemaal weten is dit al lang niet meer het geval. Google weet veel meer van ons dan dat we ons soms realiseren: onze inloggegevens, onze telefoonnummers, onze voorkeuren, ons surfgedrag. Dit staat zelfs allemaal te lezen in hun privacybeleid. Informatie die Google van haar gebruikers verzamelt, bevat volgens die pagina ook "details over hoe u onze service heeft gebruikt, zoals uw zoekopdrachten, of bestanden van op uw gsm, zoals uw telefoonnummer, door u

gebelde nummers, doorschakelnummers, tijd en datum van oproepen, duur van oproepen, routeringsinformatie voor sms'jes en oproeptypes". De servers van Google lezen de inhoud van alle mails die via Gmail worden verzonden en al deze informatie verstrekken ze aan derden om gepersonaliseerde advertenties mogelijk te maken.

Beweer ik dat Google de absolute vorm van Big Brother in onze samenleving is? Zeker niet. De media staan vol met berichten over zowel multinationals, als over overheden die onze gegevens verzamelen, delen of (mis/ge)bruiken. Dit gaat van Facebook, die privacywetgevingen van de Europese Unie aan haar laars lapt, tot de zaak rond Snowden, die openbaar maakt dat de NSA toegang heeft tot zowat alle private gegevens van iedereen en zelfs Merkel afluistert. In Westerse landen worden onze gegevens dus vaak misbruikt voor commerciële doeleinden en door de staat voor "veiligheidsredenen".

Mao is watching you!

Maar in dictatoriale staten gaan ze nog verder met het inperken van de privacy. Denk maar aan Noord-Korea waar de staat tot in het kleinste detail het leven van de burgers controleert. Technologie maakt dit gemakkelijk mogelijk, ook voor andere éénpartijstaten. In China wil de overheid een systeem op poten zetten waarmee ze haar burgers controleert, maar dan eerder op politiek vlak. "Het is wat Amazon doet, maar met een Orwelliaanse politieke draai eraan. China werkt aan een systeem om alle burgers een 'sociale kredietcode' te geven, mede gebaseerd op hun gedragingen op internet", aldus de Belgische China-specialist Rogier Creemers.

Het Chinese systeem gaat zelfs verder dan het enorm beruchte Oost-Duitse systeem: “Het Oost-Duitse systeem had als doel om te zorgen dat de burgers niet in opstand kwamen tegen het regime of zich verzetten tegen de ideologie. De doelstelling van het Chinese systeem gaan nog heel wat verder. Er wordt een poging gedaan een nieuwe burger te creëren.” Wie slecht scoort, kan daardoor volgens hem worden uitgesloten van bepaalde banen, huisvesting of kredietverlening om een eigen bedrijf te financieren. Zo moet je voor bepaalde functies en bepaalde banen hoog genoeg scoren op het puntensysteem van de overheid, anders mag je deze niet uitvoeren.

Binnen dit controlesysteem dat als het Sociaal Krediet Systeem wordt gepresenteerd, zijn er vier grote onderdelen die geëvalueerd worden: politiek, zakenleven, maatschappij en justitie. De burgers worden onder andere gecontroleerd op hun “socialistische kernwaarden”. Naar de burgers toe wordt dit programma gepresenteerd als een beperkt plan dat vooral op hun financiële kredieten gericht is.

Als ik dit gehele programma analyseer, lijkt het alsof enkele Chinese overheidsfunctionarissen Orwelliaanse boeken zoals 1984 en de Cirkel hebben gelezen en deze als inspiratie gebruiken voor het lanceren van hun eigen vorm van Big Brother. “Mao is watching you” zou een prima bijpassende naam kunnen zijn.

Privacy ruilen voor applicaties en kortingen

In de Westerse wereld worden we niet op exact dezelfde manier gecontroleerd (of toch niet bij mijn weten), omdat we gelukkig in democratische staten wonen, waar privacy nog officieel een basisrecht is. Maar in werkelijkheid weten we dat er heel wat mensen toegang hebben tot onze private informatie en dat privacy eigenlijk een uitgehold begrip is dat niet meer volwaardig bestaat. Wel is het zo dat we hier vaak onze toestemming voor geven en staan we vrijwillig onze privacy af in ruil voor het gebruik van bepaalde programma's, of voor het verkrijgen van toegang tot andere voordelen.

Denk hierbij maar aan al de cookies waarvoor we toestemming geven, gebruiksvoorwaarden die we zonder ze te lezen goedkeuren of kortingskaarten die we gebruiken om toch maar een beetje korting te kunnen krijgen. Dus sta er bij stil dat we deze “voordelen” of gratis toegang tot bepaalde producten en applicaties niet zomaar krijgen.

Niet enkel autoritaire staten vinden controle en het misbruik van technologie voor hogere controle aantrekkelijk. Bedrijven en overheden in Europa en Amerika proberen ook aan de hand van de data van personen de mensen zo sterk mogelijk te karakteriseren. De NSA doet dit onder het voorwendsel van terroristische dreigingen, Google om onze voorkeuren te determineren en ons zo gepersonaliseerd mogelijke reclame aan te smeren. Dit is in België niet anders.

Het grote verschil tussen de Westerse manier en de Chinese manier om aan deze informatie te komen is dat in de Westerse wereld dit vooral door bedrijven gebeurt en dat we er “vrijwillig voor kiezen” om deze bedrijven onze privé informatie te geven. Er kan over gedebatteerd worden of dit nu echt wel zo vrijwillig is, gezien veel van deze programma's zoals Google, Amazon, Facebook en Yahoo vrijwel noodzakelijk zijn om actief te kunnen participeren in onze samenleving. In China daarin tegen, is deze controle een samenwerking tussen de overheid en de bedrijven.

Op welke manier bestaat privacy nog?

Vaak heerst nog de illusie dat onze communicatie online veilig zou zijn. Vele mensen denken hier duidelijk anders over. Kijk maar eens rond in een bibliotheek naar hoeveel mensen de camera van hun laptop of andere digitale media hebben afgeplakt. Privacy is erg moeilijk te beschermen. Als het om de moderne manieren van communiceren gaat bestaat privacy niet meer. Zelfs vele van de manieren waarop

men communicatie versleutelt, door gebruik te maken van speciale software, zijn intussen achterhaald. Privacy is ook geen onderdeel van wat de figuren achter deze bedrijven als de toekomst zien. Zo zei Mark Zuckerberg op de vraag hoe hij tegenover privacy stond: “Get over it.”

Ondanks dat ik zelf een enorme voorstander van privacy ben, vrees ik dat het echter correct is om te concluderen: privacy bestaat niet meer op het internet en daar moeten we mee leren leven.

Wat men wel kan doen?

Gebruik in eerste instantie u gezond verstand, met de realisatie dat alles wat je online zet gezien kan worden door derden. Zet zo weinig mogelijk van jezelf op het internet. Sta er ook bij stil dat conversaties die je voert via multimedia mogelijk gevolgd kunnen worden door anderen. Wil je zo veilig mogelijk te werk gaan via multimedia? Gebruik beveiligde verbindingen en beveilig je bestanden. Hiervoor zijn er allerlei programma's, zoals Bitlocker of File vault. Wil je zo anoniem mogelijk surfen via het internet? Hiervoor zijn meerdere mogelijkheden: dit kan bijvoorbeeld via een proxyserver of via andere kanalen. Als je hier echt wilt bij stil staan, lees de gebruiksvoorwaarden die we telkens gewoon goedkeuren eens door voor je op akkoord klikt. Privacy zoals we dit woord invulden bestaat niet meer online. Het is beter om ons hier bewust van te zijn dan ons hierdoor te laten verrassen. We moeten ons nu eenmaal realiseren dat de kans bestaat dat (een) Big Brother meekijkt, die we al dan niet toestemming hebben gegeven.

Armel De Schreyer
PR- Commissaris

LVSV in beeld

Assisen 2.0: een open deur voor rechtsdwaling?

U heeft er misschien al over gehoord, onze huidige minister van Justitie Koen Geens (CD&V) is heel wat wijzigingen aan het doorvoeren. Het straf- en strafprocesrecht worden drastisch hervormd door de zogenaamde Potpourri-wetten. Er wordt naar efficiëntie gestreefd, maar welke prijs betalen we hiervoor? Spreken we niet eerder van een uitholling van de rechterlijke macht, dan van een hervorming? Verliezen we niet het evenwicht in onze trias politica?

Wet Potpourri II

Hoger beroep in strafzaken, het cassatieberoep, minnelijke schikking in strafzaken, de verjaring van de strafvorderingen... al deze zaken ondergaan wijzigingen door Potpourri II. De politiek heeft daarnaast ook bepaald dat men voortaan de zaken die voor het hof van assisen moeten verschijnen, kan correctionaliseren. Vanaf nu kunnen alle misdaden door de correctionele rechtbank behandeld worden, met uitzondering van persmisdrijven, politieke misdrijven, ernstige criminele feiten tegen politiemensen en misdaden waarbij minderjarigen betrokken zijn en de familie zich verzet tegen een correctionalisering. Dit houdt onder meer in dat men vanaf nu in beroep zal kunnen gaan tegen het vonnis. In theorie is assisen dus nog mogelijk, maar in de praktijk zal dat maar zelden voorkomen. Het is namelijk zo dat het parket in de uitzondering zal beslissen of er doorverwezen wordt naar het assisenhof en de rechter volgt telkens het oordeel van de procureur. Wanneer de verdediging een assisenproces wenst, wordt ze niet gehoord.

Hof van assisen

Bevoegdheid

Het hof van assisen is geen permanent strafrechtscollege. Het rechtscollege wordt samengesteld telkens wanneer een beschuldigde door de kamer van inbeschuldigingstelling naar het assisenhof wordt verwezen. Voorafgaand aan de recente wijzigingen werden alle criminele zaken, politieke misdrijven en

drukpersmisdrijven behandeld door het hof. (art. 150 Grondwet) Criminele zaken zijn onder andere misdaden zoals moord en doodslag. Als hoofdstraf kan een opsluiting van tenminste 5 jaar tot levenslang opgelegd worden.

Actoren

Het assisenhof bestaat uit een voorzitter en twee bijzitters. De voorzitter is telkens een raadsheer in het hof van beroep en de bijzitters zijn rechters van de rechtbank van eerste aanleg. De voorzitter leidt het debat onpartijdig en objectief. Ook heeft hij de discretionaire bevoegdheid om alles te doen wat hij nuttig acht om de waarheid aan het licht te brengen.

Het Hof van Assisen wordt ook wel de volksrechtbank genoemd, aangezien een kenmerk van het hof de volksjury is. De volksjury bestaat uit 12 burgers die door het lot zijn aangewezen. De volksjury beslist alleen over de schuldvraag en daarnaast, in samenspraak met de beroepsrechters, over de straf.

Andere actoren zijn het openbaar ministerie, de beschuldigde, de griffier, de burgerlijke partij, de getuigen en de deskundigen.

Ancien Régime

Het hof van assisen zorgt enerzijds wel voor het vertrouwen in de justitie en zeker ook voor haar populariteit. Het volk heeft een hechte band met het assisenhof. Het zijn de gruwel van de misdaden, de representatie van het volk, de aandacht van de media die

dat teweeegbrengen. Anderzijds is het hof van assisen niet meer van deze tijd, het is een overblijfsel van het Ancien Régime. De procedure is niet goed genoeg aangepast aan de huidige, voortdurend veranderende, moderne maatschappij. België is al meermaals op de vingers getikt wegens het niet respecteren van bepaalde fundamentele waarborgen die vastliggen in internationale verdragen. (Vb. zaak-Taxquet)

Politiek wil efficiëntie

Minister van Justitie Koen Geens (CD&V) wil de procedures efficiënter maken om zo de werklast te verlichten en de traagheid van justitie aan te pakken. Het assisenproces brengt bijvoorbeeld hoge kosten met zich mee. Een assisenzaak kost gemiddeld 60.000 euro. Terwijl de kost van een correctionele zaak gemiddeld 12.000 euro bedraagt.

Deze versnelling en efficiëntie zetten mogelijk de deur open voor rechtsdwaling. In een assisenzaak wordt namelijk heel het onderzoek overgedaan. Hetgeen niet gebeurt in een correctionele zaak. De beroepsrechters krijgen voortaan een voorgeschreven dossier voorgeschoteld, nemen dit door en moeten op basis daarvan een objectief oordeel kunnen vellen over de zaak. Er is ook geen sprake meer van getuigen en deskundigen die aan bod komen, wat toch altijd een belangrijk aspect is gebleken. Daarbovenop is de juryrechtspraak verdwenen. Mensen zoals Bernard Wesphael mislopen mogelijks hun kans tot vrijspraak.

De zaak-Wesphael

Dit najaar heeft in Bergen een van de laatste klassieke assisenprocessen plaatsgevonden. De zaak-Wesphael was een proces vol twijfel dat drie weken aansleepte. Over de doodsoorzaak kon men geen consensus bereiken en uiteindelijk volgde toch de vrijspraak voor Bernard Wesphael. De opluchting van de ex-politicus was groot, zijn frustratie tegenover het parket van Brugge

zoniet groter. Wesphael beweerde dat het parket van Brugge er alles aan gedaan had om het publiek ervan te overtuigen dat hij een smeerlap en een moordenaar was. Nog maar eens heeft het hof van assisen zijn nut bewezen stellen sommigen achteraf dan vast.

Conclusie

Ook minister Geens beseft dat het gebruik van de juryrechtspraak en het benutten van getuigen en deskundigen van cruciaal belang kan zijn. Daarom heeft hij reeds meegedeeld dat er een criminele kamer komt; dit zal een kamer zijn waarin de mogelijkheid gegeven wordt aan een gemengde jury, bestaande uit burgers en experts, om langdurige open debatten te voeren alvorens een oordeel te vellen. Dit wordt ook wel de assisen-light procedure genoemd. Tot die tijd zitten we echter in een overgangsfase, een fase waarin mijn inziens de grondigheid beknot wordt, en de gerechtelijke dwaling nooit veraf is.

Dit betekent niet dat de afschaffing van het hof van assisen in zijn gedateerde vorm een slechte beslissing was. De populariteit ervan en zijn nauwe band met het volk zorgt voor het overroepen van de afschaffing ervan. De zaak-Wesphael is het dimmen van dit overroepen zeker niet ten goede gekomen. Het is trouwens niet altijd de vrijspraak die zegeviert bij een proces van twijfel, denk maar aan de parachutemoord. Els Clottemans is toen veroordeeld tot 30 jaar gevangenis.

We moeten ook beseffen dat het hof van assisen slechts 0,01 procent van alle strafzaken behandelt. Het is dan ook meer correct dat deze zaken in handen van een gewoon strafhof gelegd worden. Het behouden van het principe van democratische participatie weegt niet op tegen de principes die noodzakelijk zijn om een volwaardige, correcte procedure omtrent assisen te kunnen vormen.

Fabian Debruyne

Vlaamse media: onpartijdig?

Zover de Amerikaanse verkiezingen vorderen staan onze Vlaamse kranten er vol mee, wordt het nieuws erover vol gepraat en krijgen we allemaal wel eens een bericht dat passeert op onze Facebook feed. Valt het niet op hoe vol onze krant staat met pro-Clinton artikels? Is het niet de taak van een journalist om zo objectief en neutraal mogelijk informatie over te brengen? Misschien is de Vlaamse media toch niet zo neutraal als het hoort en beweerd te zijn.

Liesbet van Zoonen beweert dat er op televisie misschien toch meer infotainment te zien is. Dit in plaats van entertainment of informatie. Gaat een algemene burger er niet van uit dat de media ons de informatie zal voorschotelen die we nodig hebben, en dit vaak in het opzicht van een zo neutraal mogelijke visie? Als we nu even kijken naar enkele voorbeelden. De tijd van de grote censuur is vrijwel gepasseerd in deze westerse context. Bij de aanslagen in Parijs en de beelden van hoe mensen wegvlugten uit de concertzaal in de Bataclan, werd er gewaarschuwd aan gevoelige kijkers dat dit misschien geen beelden waren waarbij een vredevolle panda te zien is. Choquerende beelden worden aangegeven en opinies worden gepubliceerd naar de wil van de krant. Naar mijn geloof, zien en merken ligt

het in onze samenleving gefundeerd dat we er mogen vanuit gaan dat het nieuws neutraal is.

Laat me even het voorbeeld van Trump – Clinton bovenhalen. Weet u nog, een maand geleden toen de presidentsverkiezingen ging plaatsvinden, op de nacht van 8 op 9 november? Enkele weken en maanden ervoor werd er gegooid met oneliners uit de debatten, de duizenden schandalen die naar boven kwamen en de duizelingwekkende leugens die de een of ander wel naar elkaars hoofd smeed.

Is Hillary Clinton wel gezond en fit genoeg om president te worden? Heeft Trump wel die ene vrouw aangerand, of was ze toch net iets te lelijk voor De heer Donald?

Laten we even in uw geheugen terugzoeken naar een artikel waarbij Trump neutraal, of toch op zijn minst niet negatief, werd voorgesteld. Het Laatste nieuws, 18 oktober: Deze dames blijven trouw aan Trump: “Ik zou vereerd zijn als Donald me op ongepast wijze betastte.” Het Nieuwsblad, 15 oktober: “Donoren vragen geld terug van Trump.” De Morgen, 11 oktober: “Kiezen voor Donald Trump is instemmen met seksueel geweld.” De Standaard, 30 september: “Krant USA Today breekt met traditie en schiet Donald Trump af.” Dit is hoe alle Vlaamse kranten luiden. Buiten De Morgen, die nog een opiniestuk van The New York Times online plaatst met de titel “Wat als Hillary Clinton mannen had betast?”, klinken de meeste Vlaamse kranten toch zeer pessimistisch over het onderwerp ‘Donald Trump’. Een medestudente vertelde me laatst dat ze een artikel gelezen had in De Morgen over Clinton, het viel haar op dat ze na het lezen van dit artikel zin had om op Clinton te gaan stemmen. Hoe neutraal is onze media dan nog?

Net als bankiers, advocaten, politici en rechters wil de politieke beweging DENK uit Nederland ook dat journalisten een eed afleggen. Volgens hun leider Tunahan Kuzu, is er toch enige twijfel tot in hoeverre de media dezer dagen nog te vertrouwen is. Hij stelt voor hen een eed van het vertrouwen bij de mensen over de media terug te herstellen. Journalisten dragen een grote maatschappelijke verantwoordelijkheid en daarom zouden ze dan al dan niet een verplichte eed moeten afleggen.

Al wat hier beweerd werd, is dit niet wat tegenstrijdig met de vrije pers? Is de pers geen vrij beroep? Of hoort dit alles net toch enige vorm van objectiviteit en neutraliteit te bevatten, hoe vrij de vrije pers ook mag zijn?

Kirsten Devlieger
Bestuurslid en Hoofdredactrice

Afgelopen jaar heeft LVSV Brussel 15 aspiranten mogen verwelkomen die voor frisse en vernieuwende wind hebben gezorgd in het bestuur. Voel jij je aangesproken en wil jij ook deel uitmaken van een ambitieuze en succesvolle studentenvereniging? Kom dan gerust eens langs op een van onze volgende activiteiten. Onze bestuursleden heten jou alvast welkom, spreek hen gerust aan!

ERELEDEN

Graag stellen wij u onze ereleden voor. Dankzij hun gulle bijdrage wordt onze financiële onafhankelijkheid gewaarborgd. Wenst u ook erelid te worden? Dat kan, door €40 over te schrijven naar BE83 3630 4549 0515

Mevr. Els AMPE

Volksvertegenwoordiger Brussels Parlement
Schepen Brussel stad voor mobiliteit, openbare werken en wagenpark

Dhr. Nathan BENIT

Oud-bestuurslid LVSV Brussel

Dhr. Jelle BOYEN

Ere-bestuurslid

Dhr. Alexander CASIER

Oud-bestuurslid LVSV Brussel en LVSV Nationaal

Dhr. Olivier CUVELIER

Oud-voorzitter LVSV Brussel

Dhr. Herman DE CROO

Federaal volksvertegenwoordiger

Oud-voorzitter LVSV Brussel

Dhr. Jean Marie DEDECKER

Partijvoorzitter LDD

Oppositieleider in de gemeenteraad Middelkerke

Dhr. Karel DE GUCHT

Europees Commissaris en Minister van Staat

Oud-voorzitter LVSV Brussel en LVSV Nationaal

Dhr. Gregory DESCHUYTENEER

Oud-voorzitter LVSV Brussel

Dhr. Steven DEVLOO

Parlementair medewerker van Els Ampe

Oud-bestuurslid LVSV Brussel

Dhr. Dirk DEVROEY

Professor Huisartsgeneeskunde – VUB

Dhr. Patrick DEWAELE

Federaal volksvertegenwoordiger fractieleider Open VLD in de Kamer

Oud-voorzitter LVSV Brussel en LVSV Nationaal

Dhr. Thomas DONNEZ

Oud-voorzitter LVSV Brussel

Dhr. Sven GATZ

Vlaams minister Cultuur, Media, Jeugd & Brussel

Mevr. Anne-Sophie KEMPINAIRE

Oud-bestuurslid LVSV Brussel

Dhr. Jan KEMPINAIRE

Oud-voorzitter LVSV Brussel

Dhr. Dieter KEUTEN

Oud-voorzitter LVSV Brussel

Dhr. Filip MOONS

Oud-bestuurslid LVSV Brussel

Dhr. Werner NIEMEGEREERS

Advocaat

Dhr. Bart TOMMELEIN

Staatssecretaris van bestrijding sociale fraude, Privacy en de Noordzee

Dhr. Ben VAN AVERMAET

Oud-bestuurslid LVSV Brussel

Dhr. Guy VANDERMISSEN

Oud-voorzitter LVSV Brussel

Dhr. Guy VANHENGEL

Minister van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest

Dhr. Carl VEREECKE

Gedeputeerde provincie West-Vlaanderen

Dhr. Alvin WITTENS

Oud-voorzitter LVSV Brussel

BESTUUR

Dieter Goovaerts
Voorzitter

Céline Verbelen
Ondervoorzitter

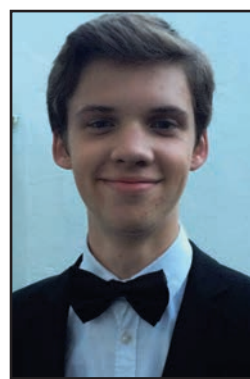
Sophie Lievens
Penningmeester

Mathis Saeys
Politiek secretaris

Renate Van
Wesemael
Secretaris

Vincent Vincke
Politiek
Commissaris

Armel De Schreye
PR - Commissaris

Gauthier Pyls
Leden-
Verantwoordelijke

Kirsten Devlieger
Bestuurslid -
Hoofdredactrice

Prince Vandorpe
Bestuurslid

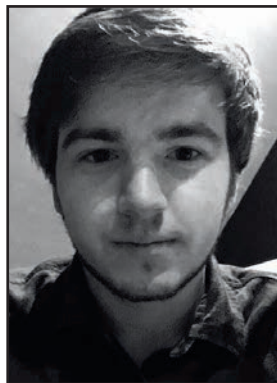
Astrid Vanbever
Bestuurslid

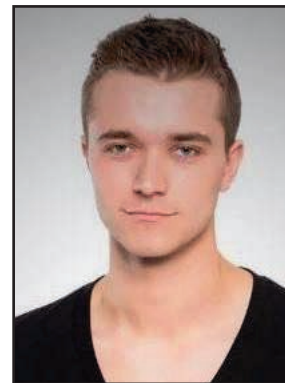
Christophe
Janssens
Bestuurslid

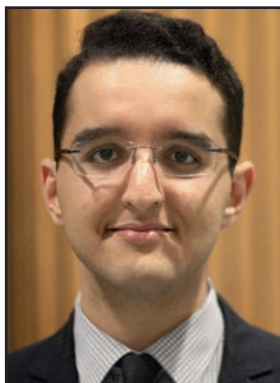
Fabian Debruyne
Aspirant-
Bestuurslid

David De Hertogh
Aspirant-
Bestuurslid

Glenn Tordeurs
Aspirant-
Bestuurslid

Hamza Serry
Aspirant-
Bestuurslid

Jasper Maes
Prosenior
Bestuurslid

Liberale Bibliotheek

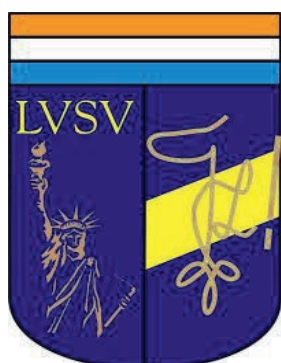
Sinds enkele jaren legt LVSV Brussel een collectie boeken aan over de liberale ideologie. Om een beschikbaar boek te ontlene, stuur je gewoon een mailtje naar lvsvbrussel@gmail.com, met de gewenste titel. Je krijgt dan een mail terug met een datum waarop je het boek kan komen afhalen in ons lokaal. Niet-leden dienen een waarborg van €10 te betalen, leden uiteraard niets. Een boek mag je gedurende 21 dagen bijhouden.

Titel

Auteur

The Liberterian Reader	Boaz, David (ed.)
Inclined to Liberty	Carabini, Louis
Principles for a Free Society	Epstein, Richard
Law, Legislation and Liberty	Hayek, Friedrich
The Constitution of Liberty	Hayek, Friedrich
The Law	Bastiat, Frédéric
Rechtvaardigheid en Solidariteit	Bastiat, Frédéric
The Economics of Freedom	Bastiat, Frédéric
Economics in One Lesson	Hazlitt, Henry
Re-thinking Green	Higgs, Robert & Close, Carl
The Challenge of Liberty	Higgs, Robert & Close, Carl
On Liberty	Mill, John Stuart
Human Action	von Mises, Ludwig
Socialism	von Mises, Ludwig
Capitalism and Freedom	Friedman, Milton
Free to choose	Friedman, Milton
Vlaktaks	Niemegeers, Werner
Anarchy, State and Utopia	Nozick, Robert
Atlas Shrugged	Rand, Ayn
I, Pencil	Read, Leonard
An inquiry Into The Nature and Causes of the Wealth of Nations	Smith, Adam
The Theory of Moral Sentiments	Smith, Adam
A Beginner's Guide to Liberty	Wellings, Richard (ed.)
Democracy in America - Volume 1	Tocqueville, Alexis de
La tradition de la liberté 1	de Salle, Corentin
La tradition de la liberté 2	de Salle, Corentin
Vlaanderen en Europa: noodzaak en grenzen van solidariteit	Hans Verboven (red.)
Il Principe en andere politieke geschriften	Niccolò Machiavelli
Ongelijk maar Fair	Marc De Vos

**LIBERAAL VLAAMS
STUDENTENVERBOND
BRUSSEL**